

[Socialministeren.]

at det vil stille sig noget mere fordelagtigt for den enlige moder efter de ændringer, som gennemføres nu.

Jeg henstiller, at man gennemfører lovforslaget med de ændringer, jeg har foreslået, og det forstår jeg også, at flertallet vil være med til, men jeg understreger, at det står ikke så slet til med den enlige moders indtægt set i forhold til den ufaglærte arbejders indkomst. Jeg nævnte den enlige moder med to børn, men man må være klar over, at arbejdsmandsfamilien også skal klare sig med den omtalte indtægt, hvis den har 4-5 børn. Det beder jeg taget med i overvejelserne, når man taler om den enlige moders kår. Selvfølgelig har vi alle her i tinget sympati for at skaffe den enlige moder så gode forhold som muligt, men jeg tror, at vi skal passe på, at arbejderfamilien, hvor der er mand og kone til at forsørge børnene, ikke skal reagere og spørge: Hvad med os andre?

Ragnhild Andersen: Jeg beklager meget, at jeg ikke kan vente støtte fra de ærede kvindelige medlemmer i denne sal til det af mit parti stillede ændringsforslag om at bringe indtægtsgrænsen op til sygekassegrænsen.

Det ærede medlem fru Gertie Wandel udtalte, at man skulle ikke gå til noget sådant, fordi man så ville give den enlige moder fordele, som de gifte kvinder ikke har. Andre, bl. a. den højtærede socialminister, har været inde på at sammenligne den enlige moders økonomiske vilkår med de vilkår, som familier, hvor der både er fader og moder til at tage sig af børnene, har. Jeg vil gerne i denne forbindelse slå fast, at der er een ting, man aldrig kan give den enlige moder. Man kan aldrig give hende et hjem, hvor der er to til at bringe indtægten til huse. De rettigheder, man vil skaffe den enlige moder, vil man skaffe hende, så længe hun er enlig. Går hun ind i et ægteskab, har hun ifølge den gældende lovgivning ikke de samme rettigheder. Så længe hun er enlig, lider hun sin vandring igennem under at skulle nøjes med sin egen arbejdskraft og indtægt. Hun har ingen andre end børnene, der kan hjælpe hende. Det skal man huske på, når man taler om de enlige mødre, og det berettiger

det offentlige til at vise større imødekommethed overfor dem, der sidder med vanskeligheder af denne art.

Det ærede medlem fru Gertie Wandel hævdede også, at det offentlige ikke behøver at stå som fuld garant for beløbet. Jeg synes ikke, dette standpunkt er rigtigt. Jeg synes tværtimod, at når det drejer sig om de enlige mødre, så burde det offentlige stå som garant og som opkræver overfor de forsømmelige fædre, der ikke vil opfylde de forpligtelser, som de naturligt har overfor de børn, de har været med til at sætte i verden. Jeg kan altså ikke godtage det standpunkt. Det offentlige har større mulighed for at indkræve bidragene hos de forsømmelige fædre end de stakkels mødre, som skal rende både her og dér, tage fri fra deres arbejde og udsætte sig for meget chikaneri og mange genvordigheder for at få det par øre, de skal have til børnenes underhold, og som i virkeligheden kun er en lille del af de store omkostninger, som mødrene har ved at forsørge børnene.

Jeg beklager også i høj grad det ærede medlem fru Kirsten Gloerfelt-Tarps udtalelse om, at indtægtsgrænsen ikke kan hæves, fordi, som hun sagde for et øjeblik siden, der ikke er nogen som helst politiske eller økonomiske muligheder derfor. Hvad er nu det for noget? Hvornår er der politiske muligheder i folketinget for at gennemføre forbedringer for de dårligst stillede? Er der vanskeligheder indenfor det radikale parti, kan det ærede medlem ikke slå igennem med sine synspunkter vedrørende de enlige mødre? Skulle det virkelig være tilfældet, at det ærede medlem står ene i sit parti i det spørgsmål eller tildels ene? Jeg kan næppe tro det. Jeg kan heller ikke tro, at det ærede medlem fru Nina Andersen står ene i sit parti. Et medlem af den høje regering er gået ind for indtægtsgrænsernes fuldstændige ophævelse.

Alligevel kommer man her og siger, at der ikke er politiske muligheder for gennemførelsen af den. Jeg må virkelig have lov til at sige til offentligheden, at det altså har vist sig, at man indenfor det socialdemokratiske og det radikale parti ikke vil gå med til, at indtægtsgrænserne bortfalder eller i hvert fald bliver hævet. Det må være dér, genvordighederne ligger, for andre steder ligger de ikke. Hvis disse to partier går ind